

Zajícova chaloupka

Byla jedna liška a zajíc. Liška si postavila chaloupku z ledu a zajíc z kůry.

Přišlo jaro, liščina chaloupka roztála, ale zajícova zůstala stát.

Liška požádala zajíce, aby ji vzal k sobě na noc, ale pak ho z jeho chaloupky vystrnadila.

Jak tak zajíček šel a plakal, potkal na cestě psy. „Haf ..... ňaf ..... haf! Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám plakat, naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála.

Včera u mne přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ povídali psi, „my lišku vyženeme.“

„Kdepak, tu nevyženete!“

„Ale vyženeme!“ A hned se vydali k chaloupce. „Haf ..... ňaf ..... haf!

Polez, liško, polez ven!“ Ale liška se dál rozvalovala na peci a křikla:

„Chcete, abych vylezla? Chcete, abych byla zlá?

Zmizte rychle od chalupy, než z vás budou lítat chlupy!“ Psi se lekli a utekli.

A zajíček zase šel a plakal. V tom se valil proti němu medvěd.

„Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám plakat, naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála.

Včera u mne přespala a dneska mě vyhnala.“

„Neplač, zajíčku,“ povídal medvěd, „já lišku vyženu.“

„Kdepak, medvěde, to se Ti nepodaří. Psi už to zkusili, sami utéct museli, a Ty ji taky nevyženeš.“ Medvěd přišel k chaloupce a zařval:

„Polez, liško, polez ven!“ A ta zase spustila z pece:

„Chceš, abych vylezla? Chceš, abych byla zlá?

Když nezmizíš od chalupy, budou z Tebe lítat chlupy!“ Medvěd se lekl a utekl.

A zajíček zase šel a plakal. V tom potkal býka.

„Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jakpak nemám plakat, naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu. Chaloupka jí roztála.

„Zaved' mě tam, já ji vyženu!“ křikl býk.

„Kdepak, býku, to se Ti nepodaří.

Psi už to zkusili, sami utéct museli, medvěd už to zkusil, sám utéct musel, a Ty ji taky nevyženeš.“

„Ale vyženu!“ Zastavili u chaloupky. Býk zabučel:

„Polez, liško, polez ven!“ A ta zase spustila z pece:

„Chceš, abych vylezla? Chceš, abych byla zlá?

Když nezmizíš od chalupy, budou z Tebe lítat chlupy!“ Býk se lekl a utekl.

Zajíček se vydal znovu na cestu, plakal, slzy mu tekly proudem,

málem pro ně ani neviděl kohoutka s kosou.

„Kykyrykyký! Pročpak, zajíčku, naříkáš?“

„Jápak nemám plakat, naříkat? Měl jsem chaloupku z kůry a liška z ledu.

Chaloupka jí roztála. Včera u mne přespala a dneska mě vyhnala.“

„Tak pojď, já ji vyženu!“

„Kdepak, kohoutku, to se Ti nepodaří.

Psi už to zkusili, sami utéct museli, medvěd už to zkusil, sám utéct musel, býk to zkusil,

utéct musel, a Ty ji už vůbec nevyženeš.“

„Ale vyženu!“

Přišli k chaloupce. Kohoutek se postavil před dveře, mávl kosou a zaplácal křídly:

„Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese,
zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece,
jestli nechceš být o hlavu kratší!“

Liška to uslyšela, lekla se a zavolala:

„Už se obouvám ..... Už se chystám ..... “

„Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese,
zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece,
jestli nechceš být o hlavu kratší!“

Liška mu odpověděla:

„Už se oblékám ..... Už jdu ..... “

Kohoutek zazpíval potřetí:

„Kykyrykyký! K chaloupce v lese kohout kosu nese,
zlobí se a mračí, vylez, liško, radši, hajdy z pece,
jestli nechceš být o hlavu kratší!“

Z chalupy se ozvalo:

„Už si беру kožich ..... Už otvírám ..... “

Liška otevřela dveře, vyběhla a kohoutek šmik! a usekl jí kosou hlavu.

A od té doby žijí zajíc a kohout v chaloupce spolu.